

אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא –

Rather, it is preferable as we answered initially

OVERVIEW

The גמרא offers two methods how we can reconcile ר' יוסי (who maintains יהא מונה with our משנה (which rules [בשבועה] יחלוקו). The first was that ר' יוסי maintains יהא מונה only when there is a רמאי (and in our משנה there is no רמאי). The second was that ר' יוסי maintains יהא מונה only when איכא פסידא לרמאי (however in our משנה there is no פסידא (לרמאי)). The גמרא refuted the second answer because in our משנה there will be a פסידא (מו"מ). Therefore the גמרא concluded that we accept the first answer. תוספות is unsure if the second answer is completely rejected or not.

נוכל לומר דהדר ביה ולא¹ סגי בטעמא דמפסיד הרמאי לבד -

We can say that the גמרא **retracted from** the second answer (which maintained that פסידא דרמאי alone is sufficient cause to rule יהא מונה) **and** now maintains that the **cause of הרמאי alone** is insufficient to rule יהא מונה (as we see from our משנה, that by מו"מ there is a פסידא לרמאי² and nevertheless the rule is יהא מונה and not יחלוקו) -

דלא קניס³ רבי יוסי אלא היכא דאיכא רמאי ודאי רמאי ואית ליה פסידא⁴ -

For דאי רמאי **does not punish** and rule יהא מונה, **unless there is a רמאי** **and** the רמאי **will suffer a loss** by the יהא מונה -

אבל היכא דאיכא רמאי וליכא פסידא⁵ לא יקנס -

However on the other hand, **wherever there is a רמאי but there is no loss** then ר' יוסי **will not punish** and rule יהא מונה -

כדמשמע לי שנא דאם כן מה הפסיד הרמאי⁶ -

As is evident from the language of ר' יוסי where he states 'that if so (if we will let each one receive their מנה) then **what did the רמאי lose.**' According to

¹ Others amend this to read דלא סגי לגמרי אלא דלא סגי (That he did not completely retract, but rather it is not sufficient...). The meaning remains the same.

² If we would retain the טלית and one payment (the מוכר would obviously receive the other payment), then the רמאי will lose, for he paid for the טלית and is receiving nothing in return.

³ The term 'קניס' (לא יקנס) which תוספות uses would seem to indicate that תוספות is discussing the מנה of the two מנות, not the מנה שלישית (whose מנה יהא is not a קנס). However this would pose a problem with תוספות' proof later from חנוני (which is discussing the 'מנה ג'). See בל"י אות מו (and footnote # 9).

⁴ In the case of מו"מ there is no רמאי ודאי for possibly each one thinks the מוכר agreed to sell it to him.

⁵ This would be in a case of מציאתה היום ואני מצאתיה אתמול or אני ארגתיה.

⁶ If ר' יוסי maintains יהא מונה if there is a רמאי (regardless whether לרמאי or not) then why does he say 'והאיכא רמאי'; he should merely state 'א"כ מה הפסיד הרמאי' or something similar.

this view, while we are rejecting the second answer as the sole criterion for saying יהא מונה will still accept it as an additional criterion for ruling יהא מונה. Two criteria are necessary; איכא פסידא לרמאי and ודאי רמאי.⁷

is not satisfied with this interpretation:

מיהו לשון אלא משמע דהדר לגמרי⁸ –

However, from the expression 'אלא' (but rather), which the גמרא uses, this **indicates that the גמרא rejected completely** the second answer. Only the criterion of ודאי רמאי is used (according to יוסי ר' יוסי) to rule יהא מונה, regardless whether there is a פסידא for the רמאי or not.⁹

offers a proof that איכא פסידא לרמאי is irrelevant:

וכן בסמוך דפריך בין לרבנן בין לרבי יוסי נימא יהא מונה¹⁰ –

And similarly shortly where the גמרא asks; 'whether according to the רבנן or whether according to יוסי ר' we should rule יהא מונה in the case of - חנוני על פנקסו

אף על גב דהתם לית ליה פסידא לרמאי:

even though that in that case there is no loss to the רמאי if we would rule יהא מונה. This proves that יוסי ר' rules יהא מונה even if there is no פסידא, as long as there is a ודאי רמאי.

SUMMARY

It is possible to assume that יהא מונה ר' will rule יהא מונה if two criteria are met; איכא פסידא לרמאי and ודאי רמאי; however it seems that he will rule יהא מונה if there is ודאי רמאי (even if there is no פסידא לרמאי).

THINKING IT OVER

from the fact the גמרא asks that יוסי ר' should maintain יהא מונה (where there is פסידא). However another question remains; why did the גמרא assume that יהא מונה ר' maintains יהא מונה even when פסידא לרמאי since יוסי ר' said א"כ מה יהא מונה ר' יוסי?¹¹

⁷ יחלוקו (בשבועה) ודאי רמאי by (ד"ה אי תנא) that by ודאי רמאי we also rule יהא מונה.

⁸ According to this view יהא מונה ר' will maintain יהא מונה in a case of ארגתיה.

⁹ We will say according to this opinion that יוסי ר' said א"כ מה הפסיד רמאי to explain why we do not give them the מנה which is certainly theirs; however concerning the מנה which is in doubt, it is ודאי רמאי alone which causes us to rule יהא מונה. See יב אות יב.

¹⁰ The money should be taken from the בעה"ב and not given either to the חנוני or the worker until one of them admits.

¹¹ See נה"מ.